

Lovovertrædelse anses for at være politisk, naar Gerningsmandens *Bevæggrunde* ere at søge i hans Opfattelse af Statens eller Samfundets Tarv eller i hans af en almindelig Interesse fremgaaede Meninger om Statens eller Samfundets Organers Handlinger eller Virksomhed. Denne Begrebsbestemmelse fremtræder som et Ændringsforslag, der er stillet af Udvalget. Det er nu for saa vidt rigtigt, som alle Udvalgsmedlemmerne gave deres Tilladelse til, at det maatte fremtræde paa denne Maade. Men paa den anden Side mener jeg at burde gøre Tinget opmærksom paa, at for en stor Del af Udvalgsmedlemmerne — jeg vil ikke sige de fleste, men i alt Fald en stor Del af dem — var heller ikke denne Begrebsbestemmelse tilfredsstillende, og disse Medlemmer toge da et vist Forbehold. Bestemmelsen er for vid, idet adskillige Handlinger kunne falde ind under den, som man ikke ved nærmere Undersøgelse kan erkende for at være „politiske Lovovertrædelser“. Saa kan man spørge, hvorfor gik saa samtlige Udvalgets Medlemmer med til det, og derpaa vil jeg saa svare, at det gjorde vi, fordi vi paa det Tidspunkt, da Definitionen fremsattes, mente, at det ikke vilde være rigtigt at skille os ud i et Mindretal. Vi mente nemlig, at det vilde være heldigt, om hele dette Spørgsmaal kom til Overvejelse; men vi toge en udtrykkelig Reservation, som gik ud paa, at vor Tilslutning alene fremkom derved, at vi ønskede Sagen behandlet her i Tinget, for at der muligvis gennem Tingets Overvejelser, altsaa fra dette høje Tings Side eller fra den højtærede Justitsministers Side eller paa anden Maade kunde fremkomme en Begrebsbestemmelse, med hvilken alle kunde være tilfredse, eller som i alle Tilfælde saa nogenlunde kunde tilfredsstille til alle Sider.

Min personlige Mening er nu den, at det ikke vil lykkes at finde en saadan Begrebsbestemmelse. Jeg tror ikke, det vil være muligt i en temmelig kortfattet Begrebsbestemmelse at finde Udtryk, der ere saaledes, at de kunne tilfredsstille til alle Sider. Jeg tror, at man maa blive staaende ved eet af to. Jeg tror, at man enten maa blive ved Lovforslagets Bestemmelser, som lyde paa, at det er Sager, som rejse sig af politiske Lovovertrædelser, og ikke andet, og saa maa man overlade til Domstolene i Tidens Løb gennem deres Retspraksis at udforme, hvad der derved skal forstaaes. Jeg for mit Vedkommende tvivler saa ikke om, at efter Udtalelserne paa den grundlovgivende Rigsdag og efter de

Udtalelser, som falde her i Salen, og som rimeligvis fra alle Sider ville gaa ud paa, at ogsaa Pressesager kunne være indbefattede under denne Bestemmelse, vil det gennem Retspraksis blive slaaet fast, at ogsaa Trykkefrihedssager eller Pressesager — i alt Fald nogle af dem — kunne falde ind under Begrebet „politiske Overtrædelser“. Man kunde ogsaa gaa en anden Vej, og den var jeg tilbøjelig til at foreslaa, det var nemlig den, at man med Hensyn til politiske Lovovertrædelser kunde bære sig ad, ligesom det foreliggende Lovforslag og det i forrige Samling forelagte Lovforslag gjorde med Hensyn til Misgerningssager. Der siges der, at en Sag regnes for en Misgerning, naar den angaar en Forbrydelse, der er belagt med den og den Straf, og paa samme Maade kunde man altsaa sige, at en Sag regnes for en politisk Lovovertrædelse, naar den angaar de og de Forbrydelser. Der er om Misgerningssager fastsat, at det er Forbrydelser under en bestemt Straffegrad. Med Hensyn til de politiske Lovovertrædelser kunde man ikke gaa den Vej, thi saa blev man nødt til at tage saa at sige alting med, men man kunde sige, at det er Lovovertrædelser, som falde ind under de og de Straffebestemmelser i Straffeloven. Men jeg erkender, at der vil man ogsaa støde paa en Vanskelighed. For naar man kommer til det Punkt, hvor man skulde sige, hvilke Presseforseelser der falder ind under Loven, og hvilke der ikke falder ind under den, vil man atter have ondt ved at trække en Grænse der. Jeg er derfor mest tilbøjelig til at blive staaende ved, hvad Lovforslaget siger, og at lade den Sten ligge, thi jeg tror ikke, at vi kunne løfte den. Jeg tror ikke, at vi ville kunne finde en Begrebsbestemmelse for politiske Lovovertrædelser, som kan være saa tilfredsstillende, at den bør vedtages som en Del af det foreliggende Lovforslag.

Justitsministeren (Alberti): Med Undertagelse af Ændringsforslagene under Nr. 46 og 113 vil jeg kunne tiltræde alle de Ændringsforslag, som under dette Afsnit ere under Forhandling, idet jeg dog maa bemærke, at det stiller sig for mig som noget tvivlsomt, om Ændringsforslag Nr. 100, hvorved Fuldbyrddelsesfristen bliver sat ned ved alle Retter, er rigtigt, eller om det ikke vilde være rigtigere at blive ved Lovforslaget, som vel sætter Fuldbyrddelsesfristen forskellig ved forskellige Retter, men paa den anden Side har den store Fordel, at Fuldbyrddelsesfristen da